İsyan & Direniş & ÖZGÜRLÜK

TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK *Gazetesinin özel sayısıdır*

Temmuz 2013

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk

Yeni Bir Toplum Doğuyor!

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Gezi Komünü, herkesin-hepimizin elbirliğiyle oluşturduğu bir yaşam alanı, bir toplumsal gerçeklik, bir alternatif toplumsallık-yaşam biçimi olarak, işte orada! Demek ki olabiliyormuş!

Henüz ilk nefeslerini alıp veriyor, biraz şaşkın ve yoklayıp emekleyerek yol alıyor. Konuşurken kekeliyor, baktığını tam göremiyor, sesleri kokuları başka şeyleri algılarken zorlanıyor…

Ama hepimiz biliyoruz, görüyoruz, O var. O'nun çekim alanına giriyor, dönüştürülüyor, yeni bir hayata çağrılıyoruz.

Gezi Parkı'nda aniden ve büyük bir patlamayla doğuverdi. "Merhaba, artık ben de varım" deyişi o kadar güçlü ve neşeliydi ki, bütün dünya duydu.

Doğabilmesi için önündeki güçlü-sert engelleri aşması gerekiyordu, aştı da. Belki de o sebepten, cesaret ve cüret doğuştan edindiği doğal yetenekleri.

Bir de neşe! Bolca gülüyor. Şiddete karşı kahramanca direnirken, etrafına neşe bulaştırıyor. Düşmanlarına kurşun yerine kahkaha atıyor.

Kimi kez ağır darbe alıyor, kanıyor. Dökülen kanı onu eğitiyor, doğduğu toprakta derinlere kök salmasının önünü açıyor.

Evet, yepyeni bir toplum doğuverdi.

Şimdi, büyüyor, yayılıyor, saçılıyor. Tartışarak, kendi dilini ve bilincini oluşturuyor.

* * *

Fırtına gibi geçen olağanüstü günler, tarihin olağan akışını değiştirdi.

20 günlük kısa bir sürede öyle şeyler yaşandı ki, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Eskisi gibi olanlara sürekli kendini dayatacak başka bir toplum hızla kendini var etti.

Tarih, arkasına aldığı bu günlerin kendisine verdiği ivmeyle artık daha hızlı, daha yoğun, daha sert akacak.

Gelecek, farklı olasılıklara her zamankinden çok daha fazla açık ve sürprizlere gebe.

Öyle günler başladı ki, iradenin etki gücü artıyor. Genellikle kendi bildiği gibi akan toplumsal tarih, şimdi toplumsal güçlerin etkisine daha açık bir yapıya dönüştü. Toplum, içinde oluştuğu tarihin akışını bükme gücü kazanıyor. Tarih ve toplum, o bükmenin ihtiyaç duyduğu gerçek potansiyellere her zamankinden daha fazla yaşam hakkı veriyor.

Nasıl bir toplum ve nasıl bir yaşam istiyorsak, şimdi tam zamanıdır; açıkça istemeli, o yönde davranmalı, idealleri sözden gerçek olgulara dönüşme sürecine yönlendirmeliyiz.

* * *

Gezi Komünü, herkesin-hepimizin elbirliğiyle oluşturduğu bir yaşam alanı, bir toplumsal gerçeklik, bir alternatif toplumsallık-yaşam biçimi olarak, işte orada!

Demek ki olabiliyormuş!

Devamı Sayfa 3'te

Direnişin Sesi Avrupa'da Yankılandı

C. MALATYA

Gezi Direnişi Avrupa'yı da ayağa kaldırdı. Avrupa sokaklarını dolduran on binlerce devrimci, demokrat "Her yer Taksim, Her yer Direniş", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarıyla direnişe destek verdi.

Almanya' da başta Nürnberg'de, Dortmund'da, Hamburg'da, Berlin'de, Stuttgart'ta Duisburg'da, Ulm'de ve Köln'de olmak üzere meydanlara çıkıldı.

1 Haziran'da Stuttgart'ta Türkiyeli devrimci ve demokratların oluşturduğu, Demokratik Güç Birliği Platformu'nun öncülüğünde 3 bin kişilik bir yürüyüş gerçekleştirildi. 17 Haziran'daki eyleme yüzlerce Alman da destek verdi. Stuttgart 21 ismi verilen ve binlerce ağacın kesilmesine neden olacak olan projeye karşı Stuttgartlılar direnmiş ve her pazartesi "Montag Demo" eylemleriyle direnişlerini devam ettiriyorlar. Eylemde S-21 direnişi adına açıklama yapan Volker Lösch, Taksim'deki Gezi Parkı direnişi ile S-21 projesi karşıtlığının benzer sorunlardan kaynaklandığını vurgulayarak destek mesajı yolladı.

Direnişe destek eylemlerinin en kitlesel olanı ise 22 Haziran'da Köln'ün Heumarkt Meydanı'nda gerçekleştirildi. Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu'nun (AABF) çağrısıyla "Her Yer Taksim, Her Yer Direniş, Sonun Geldi Eyy… Firavun!" başlığıyla düzenlenen mitinge yüz bine yakın kişi katıldı.

"Faşizme karşı omuz omuza" sloganıyla Köln sokaklarını inleten on binler Türkiye'deki direnişi selamladılar. Miting'de konuşan AABF Başkanı Turgut Öker "Taksim' de başlayan direniş, Türkiye'nin dört bir yanına yayılmış; Zalim Firavunun maskesi düşmüştür. Türkiye halkı diktatör Recep'e ve AKP' ye geçit vermiyor, vermeyecektir. " diyerek birlik çağrısı yaptı.

Ayrıca İsviçre'de Zürih, Basel ve Cenevre'de; Hollanda'da Amsterdam, Den Haag ve Rotterdam'da; Avusturya Bregenz, Viyana ve Innsbruck'ta; Fransa'da Strasbourg, Lyon ve Paris'te ve İngiltere'de Londra'da direnişe destek yürüyüşleri gerçekleştirildi

Brezilya & Türkiye Sirke Kardeşliği 2

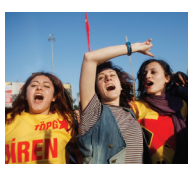
Kadınlar İsyanı Örgütlüyor 4

Devrim Tribünden Şehire 7

Sokakta Hayat Var!

AKP iktidarı, 11 yıllık "tek adam" iktidarlığı süresince, halka kentin sokaklarını, meydanlarını yasaklamış; emekçileri, gençleri, kadınları, aşıkları, zaten halka ait olan kamusal alanlardan kademe kademe kovmuştu...

Yeni rejimin kent politikaları kapsamında RTE, tahayyül ettiği yeni kent inşasını AKP'nin gösterişli vitrini İstanbul'da hızlandırmıştı. Kültüre-sanata, mekanlara uyguladığı keyfi müdahalelerle toplumsal yaşama "çeki düzen verme" yöneticiliğine soyunmuştu.

Mekanlarda masa-sandalye yasaklarıyla sokakları ıssızlaştırmış, kentin merdivenlerinde, kaldırımlarında toplaşmayı, söyleşmeyi, sevgililerin aynı masada oturmasını bile yasaklamıştı. Halkı adım adım kentin sokaklarından tasfiye etme çabasında idi.

Ardı arkası kesilmeyen RTE yasaklarına, her geçen gün bir yenisi ekleniyordu. Yeni kentinin yeni nesil inşasında, "kafası kıyak bir nesil" istemediğini beyan edip, alkolü de yasak etti sayın başbakan. Yaşamımızın her köşesinde, her alanında hoplayıp zıplayıp, cirit atıyordu cüretkarca…

Ama Gün Geldi Devran Dönüverdi!

31 Mayıs-1 Haziran itibariyle, Gezi Parkı'nda simgeleşen direniş ve zafer, çoşkusu ve neşesiyle Türkiye'nin dört bir yanında halkın sokakları zaptetmesinin önünü açtı.

Yasaklar delindi! İktidara başkaldırmanın ilk işareti ile binlerce insan ülkenin meydanlarını işgal etti.

İktidarın ceberrut saldırılarına, kendi halkına karşı örgütlenmiş devletine(!), polisine, TOMA'sına, gazına, inatla ve neşeyle direnen 'çapulcular' renk renk, akın akın doldurdu kentin sokaklarını…

Ve korku imparatorluğu yıkıldı!

Gençler, kadınlar, eşcinseller, aleviler, işçiler, işsizler, cumhuriyetçiler, laikler, taraftarlar, 'olması buyrulan yerlerden' kopuşarak kendi iradesiyle sokağa çıkıyordu artık…

İnsanlara kapatılan sokaklarda başıboş(!) dolanmanın heyecanı ile sokağın ruhu yeniden canlanıyordu.

Uzun zaman sonra binlerce insan birbirine değdi, dokundu, temas etti, göz göze gelip, gülümsedi, rengine diline yönelimine bakmadı kucakladı herkes birbirini. En temel duygularımıza bile ne denli "aç kalmışız" meğer.

İstanbul'un ve ülkenin dört bir yanında her gün yeni forumlar oluşuyor. Direniş yayılarak, katlanarak büyüyor.

Halktan fütursuzca çalınan parklar, meydanlar, mahalleler geri alınıyor. Oluşan forumlar sokak siyasetinin dayanışma ve direniş merkezine dönüştürülüyor. Kamusal alan ortaklaştırıyor, sokak siyasileşiyor, forumlarla yepyeni bir dil inşa ediliyor.

"Biz! Biz! Biz!"

PERİHAN K.

Brezilya & Türkiye İsyanların Sirke Kardeşliği

"Ulaşım araçlarına yapılan zammın Brezilya'daki isyanı başlatan faktör olmasının, 11 milyonluk Sao Paulo kentinde aylık 300 dolarla yaşamak zorunda olan insanların bütçesinde bu zammın oluşturduğu büyüklükle açıklanabilir." Vanessa Barbara

MURAT DÜZGÖR

Radikal gazetesinde Gezi İsyanı'na ilişkin bir haberin başlığı "Gezi Parkı'nın 'suç delilleri': Baret, maske, sprey, sirke ve bir tutam çim..."

Brezilya'da yayımlanan Folha de Sao Paulo adlı günlük gazetenin yazarlarından Vanessa Barbara'nın International Herald Tribune'ün 24 Haziran tarihli nüshasında yer alan Brezilya'daki İsyana ilişkin yazısı da "Brezilya'nın Sirke İsyanı" başlığını taşıyor.

Dünya çapında gelişen yeni toplumsal mücadele dalgası, ülkeden ülkeye çeşitli farklılıklar gösterse de, kimi ortak öğeleri tespit etmek mümkün.

Gezi isyanı mizah yüklü idi, Barbara da yazısında, Brezilya'daki isyanın özelliklerini dile getirirken, "mizahın bütünlüklü bir demokrasiye ulaşma mücadelesinde güçlü bir silah olduğunun" isyan günlerinde ortaya çıktığını ifade ediyor.

Barbara, sosyal medya aracılığı ile yayılan İsyan mizahından çeşitli örnekler verirken, Brezilya polisinin sirkenin bomba yapımında kullanılabileceğine ilişkin paranoyası ile gerçekleştirdiği göz altılardan söz ediyor.

Çantasındaki sirke şişesi nedeniyle göz altına alınan gazeteci Piero Locatelli'nin öyküsünün sosyal medyada bir video aracılığı ile yaygınlaştırılmasının ardından, "V for Vendetta"dan esinlenenler tarafından facebook ta kurulan "V for Vinegar (sirke)" adlı sayfanın Brezilya'daki "Salata İsyanı"nın ateşleyicilerinden biri olduğunu eğlenceli bir dille anlatıyor Barbara.

Brezilya'da askeri diktatörlüğün 1985 yılında iktidarı terk etmesine rağmen, demokratik süreçlerin derinleştirilememesinin ve büyüyen polis ordusunun baskıcı güç olarak halka korku salmasının, geldiğini ifade ediyor.

13 Haziran günü yaşanan polis saldırılarında 100'den fazla göstericinin yaralandığını, 15 gazetecinin yaralı bir halde göz altına alındığını ve bir gazetecinin gözlerini yitirdiğini belirtiyor.

13 Haziran günü yaşanan polis saldırılarında 100'den fazla gösterici yaralandı, 15 gazeteci yaralı halde gözaltına alındı ve bir gazeteci gözlerini yitirdi.

Ulaşım araçlarına yapılan zammın Brezilya'daki isyanı başlatan faktör olmasının, 11 milyonluk Sao Paulo kentinde aylık 300 dolarla yaşamak zorunda olan insanların bütçesinde bu zammın oluşturduğu büyüklükle açıklanabileceğini ifade eden Barbara, domates fiyatının bir yılda yüzde 122 artmasından yola çıkarak isyanın nedenlerine ilişkin düşünceler geliştirilebileceğini söylüyor.

Brezilya'daki isyanın hükümet yolsuzlukları, rüşvet, polis şiddeti ve halka sunulan hizmetlerin kalitesizliğine karşı geliştiğini tespit eden yazar, 2014 FIFA Dünya Kupası ve 2016 Yaz Olimpiyat oyunları için yapılan büyük devlet harcamalarının da kitlelerde biriken öfkeyi arttırdığını dile getiriyor. Bir gösterici "Eğer çocuğunuz hasta ise onu stadyuma götürün" yazısının yer aldığı bir afiş taşırken, diğeri ise, "Herhangi bir iyi öğretmen Neymar'dan daha değerlidir" yazılı bir afişle yürüyor.

"Brezilya'nın Salata İsyanı", Neo-liberal toplumsal düzenin yarattığı tahribata ve giderek büyüyen Neo-liberal güvenlik devletinin baskıcı yapısına karşı gelişiyor.

Gezi İsyanına Suriye Üzerinden Bakmak

CENK AĞCABAY

Taksim Gezi İsyanı her yerde tartışılıyor; İsyanın temel dinamikleri, gelişimi ve sonuçları hakkında art arda değerlendirmeler yapılıyor. Şüphesiz ki, Gezi İsyanı üstüne pek çok analiz, değerlendirme okuyacak ve İsyan üstüne tartışmaya devam edeceğiz.

Gezi İsyanını ateşleyen çoklu toplumsal, politik çatışma alanlarından, isyana güç katan önemli dinamiklerden birisi, AKP hükümeti ve Erdoğan'ın Emperyalist Atlantik İttifakı güdümünde oluşturduğu, Ortadoğu'daki militarist ve yayılmacı politikalarına duyulan öfke idi.

Özellikle Alevi halkına egemen olan bu kaygılı ve huzursuz ruh halini, AKP hükümetinin geliştirdiği Ortadoğu ve Suriye politikaları daha da güçlendirmiştir. "Komşularla sıfır sorun" olarak adlandırılan Ortadoğu politikasından, Ortadoğu'da Sünni İslam dünyasının liderliği çerçevesinde "Küresel güç Bölgesel Lider" sloganıyla formüle edilen Neo-Osmanlıcı politikaya geçiş, sunulan argümanları, hedefleri ve sonuçları itibariyle Alevi halkının haklı kaygılarını doruk noktasına çıkarmıştı.

Emperyalist Atlantik İttifakının Ortadoğu'yu yeniden düzenleme sürecinde hedef aldığı Suriye, İran ve Lübnan Hizbullah'ına karşı AKP'nin dozu giderek artan söylem ve eylemleri, bölgesel bir savaşa yol açabilecek bir nitelik kazanmıştı. Emperyalist Atlantik İttifakının bölgesel düzenleme sürecinde adeta bir koç başı gibi kullanmak istediği AKP, yüklenmiş olduğu rolü, yukarıda sözünü ettiğimiz Neo-Osmanlıcı bölgesel liderlik argümanıyla meşrulaştırmaya çalışmıştı.

ABD'nin Irak'ı işgalinden beri Ortadoğu'da belirleyici bir önem kazanan dinsel mezhep temelli politik çatışmalarda Suudi Arabistan ve Katar'la birlikte Sünni ittifakın önemli bir bileşeni konumuna gelen AKP, Türkiye'nin güneyindeki Suriye sınırını uluslararası bir çatışmanın ana cephesi haline getirmişti.

Zaman içinde, Türkiye'nin bölgede yüklenmiş olduğu rol gözler önüne serilirken, AKP'nin Sünni İslam temelli politikaları da Tayyip Erdoğan'ın söylemleri ile belirginlik kazanmıştı. AKP'nin yayılmacı militarist politikası, Tayyip Erdoğan'ın çeşitli konuşmalarında bir takım ideolojik simgelerle vurgulanmaya başlamıştı.

Gezi İsyanı, demokratik, savaş karşıtı ve ilerici karakteri ile, AKP'nin Ortadoğu'da ve özel olarak Suriye'de geliştirdiği yayılmacı, militarist politikaların karşısında, Halkların barış ve özgürlük taleplerinin en güçlü kaldıracı olarak yerini almıştır.

AKP'nin Suriye'de iflasla yüz yüze gelen politikalarına en ağır darbe Gezi Direnişi ile vurulmuştur. AKP'nin bu politikalarda ısrar etmesi, Gezi Direnişinden sonra çok daha güçtür, bu direnişe rağmen aynı politikalarda ısrar, AKP'nin sonunu hızlandırmaktan başka hiçbir işe yaramayacaktır.

Gezi Direnişi bölgesel politik denklemin içine olanca yeniliği ile yerleşmiştir. Bunu anlamanın en kolay yolu, tümü bölgesel politikada yer kaplayan uluslararası aktörlerin, direniş boyunca neredeyse günlük denilebilecek bir sıklıkla direnişe ilişkin görüş belirtmesi ve AKP ile olan ilişkilerinde Direniş dolayımıyla yaşanan vurgu farklılıkları, ya da AKP ile aralarına koydukları mesafedir.

Öfkenin ve Direnişin Mevzisi Hatay

AKP'nin ABD emperyalizminin savaş politikalarıyla Suriye'ye müdahalesi, Hatay'ın yaşamını tümüyle değiştirdi.

Katil çetelerin şehir merkezinde barındırılması ve tedavi edilmesi, savaş karşıtlarının sesini kısmaya yönelik yürüyüş yasakları, yasağı tanımayan öğretmenlere, kadınlara ve gençlere polisin saldırısı, büyük 1 Eylül Barış yürüyüşü, çatışmalı 8 Mart ve 6 Mayıs yürüyüşleri, birbiri ardı sıra gelerek şehrin gerilimini yükseltti. Reyhanlı patlamasının ardından on binlerce insanın sokağa dökülmesi, hiç de rastlantı değildi.

Hatay, neredeyse 1 yıldır, süreklileşen bir politik gerilim tarafından sarmalandı, yüksek ateşte tutuldu. Gezi Parkı direnişinin başladığı günle birlikte, hemen tepki veren halk tekrar sokaklarda çıktı.

Uğur Mumcu Bulvarına yapılan ilk Gezi yürüyüşünde, sokağı kapatmak isteyen polisi aşan gençler, AKP'ye ve sermaye düzenine karşı biriken öfkenin en önemli göstergesiydi. Neredeyse 10 saat süren çatışmanın ardından 8 polisin yaralanması ve 11 eylemcinin gözaltına alınması ile biten gün, artık geri dönüşün olmayacağı bir yeni dönemin açıldığını gösteriyordu.

Barikatların kurulduğu, ateşlerin yakıldığı Armutlu da, halkın doğrudan eyleme geçerek günlerce sokaklarda kendisini gösterdiği bir semtti. Harbiye ve Samandağ gibi komşu ilçe ve kasabalarda da, halk sokakları zapt etti.

Direniş sürecinde uygulanan yoğun ve acımasız devlet şiddeti, halkı teslim alamadı. Ama bir canımızı, Abdullah'ı bizden kopardı.

Direniş sürecinde uygulanan yoğun ve acımasız devlet şiddeti, halkı teslim alamadı. Ama bir canımızı, Abdullah'ı bizden kopardı. Açıkça işlenen cinayet, çok daha geniş yığınları sokağa döktü. Can bedeli korunan sokaklarda, direnişçi Abdullah Cömert yüz binler eşliğinde yıldızlara uğurlandı.

Antakya da direnenlerin son sözü;

Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam!

Eskişehir

İstanbul'da Gezi Parkı'na yapılan müdahaleden sonra Eskişehir Etipark'ta bir araya gelen binlerce insan "Hükümet istifa" dedi. AKP İl Binası'nda basın açıklaması gerçekleştirmek isteyen halka yönelik polis saldırısı sabahın ilk ışıklarına kadar sürdü.

Saldırlar karşısında yılmayan Eskişehir halkı, esnafıyla öğrencisiyle on binler olup sokaklara aktı. Espark AVM önünde çadır kurarak direnişe geçen Eskişehir halkı 17 Haziran'da polisin şafak operasyonuyla çadırlara müdahale etmesine kadar, çadırlarda direnişi sürdürdü. Polisin saldırısı sonucu kafasına sert darbe yiyen Ali İsmail Korkmaz (19) hala hastanede direniyor.

Gözaltılarla cadı avını devam ettiren devlet, Eskişehir'de hergün farklı bir saldırı biçimiyle halka saldırıyor. Ama Eskişehir halkı da direnişi sürdürmeye kararlı.

Ankara Direnişe Hep Hazır

Yıllardır polis terörünü en sert hisseden Ankara'lı devrimcilerin önderliğinde sokağa inen Ankara halkı da "Her yer Taksim her yer direniş" dedi. Kuğulu Park'ta çadır kuran direnişçilere alışıldığı gibi sert müdahalede bulunan polis, Ethem Sarısülük yoldaşımızı yakın mesafeden gerçek mermi kullanarak katletti ve meşru müdafaa gerekçesiyle serbest bırakıldı. Ethem yoldaşın cenazesine bile tahammül edemeyen polis, cenaze törenine de müdahalede bulundu.

Sendikaların iş bırakma eylemiyle mücadele daha da güçlendi. Özellikle Dikmen'de, halk direniş ateşini harlayarak direnişe devam ediyor. Ankara halkının öfkesi hala dinmedi ve şehir her gece "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganlarıyla inliyor, gösteriler her gece devam ediyor.

Yeni Bir Toplum Doğuyor

Birinci Sayfadan Devam

Bizlerin sürüklenerek içine atıldığımız gerçeklik, kaçınılmaz bir zorunluluk değilmiş!

Yırtıcı, öfkeli, gergin bir yaşam yerine; neşeli ve birbirine saygılı bir yaşam olabilirmiş. Bencillik yerine dayanışma, aşağılanma yerine onurlu bir kendisi oluş da mümkünmüş.

Demek hiçbir çıkar olmadan ve üstelik sadece yardım etmek için arkadaş olabilirmişiz.

Her şey parayla olmayabilirmiş. Herkes ihtiyacı kadarını tüketmeyle yetinebilirmiş.

Farklı etnik kimlikler, inançlar, düşünceler birbirini yok etmek yerine hepsinin ortak çıkarları zemininde bir arada dostça yaşayabilirmiş.

Kadınlar özgür olabilir ve o zaman her şey daha güzel olabilirmiş.

Toprakla ve ağaçlarla iç içe yaşanabilir, 3-5 ağaç için her şey göze alınabilirmiş.

Artık kimse yalnız değil. Artık biziz. Artık hepimizin ortak bir hikayesi var.

İşte, aslında her şey çok basit: Halk 'Özgürlük' hedefine doğru bir hamle yaptı.

* * *

Gezi Komünü bir kez oldu. Aniden ve kendiliğinden geldi. Önündeki engelleri herkesi şaşırtan bir güçlü hamleyle aştı. Korkmadı, yılmadı, yorulmadı. Ayağa kalktı, kendisi oldu, dik durdu.

Gezi'yi oluşturan güç kendisini doğrudan ve eylemli olarak ifade eden halktı. Diktatörlüğe isyan etti ve 'Özgürlük!' istedi. İstemekle yetinmeyip fiilen inşa etti.

Öyle değil miydi? Özgürlük, orada her yere ve her şeye sinmemiş miydi? Nefes alınca, gülünce, yürüyünce, konuşunca 'Özgürlük' bir biçimde kendisini göstermiyor muydu?

İşte, aslında her şey çok basit: Halk 'Özgürlük' hedefine doğru bir hamle yaptı. O hamlenin içinde 'Özgürlük' bir anda parladı. Neşeyle gülümsedi.

Halk ve 'Özgürlük' bir araya gelince, onur ve dayanışmanın damgasını vurduğu bir toplumsal yaşam olasılığı, özgürlükçü-halkçı Komün biçiminde ortaya çıktı. Şimşek gibi her yeri aydınlattı.

Onu hepimiz tattık, hepimizi onurla doldurdu, yaşamaktan ve orada olmaktan mutlu olduk.

Komün bir kez kendisi olunca, kendisini herkese dayattı. Eğitti, eğitiyor; dönüştürdü, dönüştürüyor.

Herkes bilsin! Bu halk artık eski halk değil! Her şey yeni başladı.

Gezi Direnişi, AKP'nin devlet şiddetiyle kısmen geri çekildiği, ama asla yenilmeyerek sadece zirvenin altına yerleştiği şimdiki aşamasında, parklarda "tartışıyor." Neyi tartışıyor? Kendisinin "Ne?" olduğunu anlamaya çalışıyor.

Gezi Direnişinin Yaratıcı Öznesi Var mı?

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Erdoğan korkuyor. Korktukça saldırıyor. O kadar çok konuşuyor ve suçluyor ki!

Hep bazı güçlerden bahsediyor. "Dış güçler"den "Faiz lobisi"ne, "Darbeciler"den "İllegal örgütler"e, "Koç Holding'den" "Ayak takımı"na, sürekli yeni düşmanlar üretiyor.

Açık ki, panik içinde, saçmalıyor!

Peki, haksız mı? Değil.

Kendisinin zirvesinde olduğu yeni diktatörlük rejimine karşı bir halk ayaklanmasının farkında olduğu korkusundan anlaşılıyor. Günün sonunda iktidardan düşmek, hatta "halka karşı zulüm yapmaktan" yargılanmak da var.

Milyonlar, yorulmadan, yılmadan ve muazzam bir yaratıcılıkla sürekli yeni hamleler yaparak, güçlü dalgalarla üstüne geliyor.

Erdoğan aslında ne olup bittiğini iyi biliyor. Ama çıkış arıyor. Sürekli saldırarak korunmaya çalışıyor. Suçlu yaratıyor, kendi arkasına o "suçlulara" öfkelenen bir yığınak yapmaya çalışıyor.

Evet, bir "suçlu" var: Halk.

Erdoğan'ın diktatörlüğüne isyan ederek "Özgürlük" hamlesi yapan, o hamleyle kendisini özgürleştiren halk.

* * *

Halk, "Yeter Artık!" dedi ve içinden çıkan bazı özel toplumsal güçlerin öncülüğünde diktatöre isyan etti.

Özel bazı toplumsal güçler aniden öne fırladılar ve herkesi de öne çektiler, çekiyorlar.

Peki, hangi toplumsal güçler öncülük yaptı?

Gençler. Ama hepsi değil. İlkin, işçi sınıfının en yeni parçasını oluşturan hizmet iş kolunun, özellikle de bilgi-işlem alanının çalışanları. İkincisi, üniversiteli ve liseli gençler. 80'li, 90'lılar.

Yoksullar, işsizler.

Kadınlar.

Aleviler ve özellikle Nusayriler.

Laikler ve Cumhuriyetçiler.

Doğayı sevenler. Ekolojistler.

Savaş karşıtları.

LGBTT bireyler.

"Devrimci" ve "Anti-Kapitalist" Müslümanlar.

"Duran Adam": Birey, bireyler.

Öncekilerden daha az olsalar da, sanayi işçileri ve Kürtler.

İşte, toplumun içinden fırlayarak öne çıkan "suçlular", "çapulcular" bunlardı.

Öyle bir hamle yaptılar ki, herkes "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" diyebiliyor.

Özel bazı toplumsal güçler aniden öne fırladılar ve herkesi de öne çektiler, çekiyorlar.

Gidilen yeni "yer" de özel.

Her şeyi göze alan bir "Özgürlük" hamlesi, o hamlenin içinde özgürleşen bir halk var. Hamlenin ulaşılan zirvesinde ise, hızla oluşan, içindeki toplumsal güçlerin ağlarla birbirine dolanan mekanlarının ucu açık ve hareketli bir konumlanışı olarak, kendine-günümüze özgü bir "Komün".

Evet, özgün bir Komün! Dikey değil, yatay ve kapalı değil, açık; oluşturduğu düğümlerle kendi dengesini sağlıyor.

* * *

Şimdi, önümüzde olan resim şudur:

Doğrudan eyleme geçerek "Özgürlük" hedefine yürüyen özel bazı toplumsal güçlerin, ülke çapına yayılarak milyonları içine çeken ortak hareketinin içindeyiz.

Bu özel halk güçleri, ortak çıkarlara yönelen bir toplumsal eylem içinde birleşen özel bir ittifakı alanı oluşturdular.

Evet, bazı özel toplumsal güçler, alışılan yerlerinden öne çıktılar ve ortaklaştılar. Bu özel ortaklaşmanın, halk ittifakının, toplumun tümünde bir meşruiyet sağladığı ve umut yarattığı açıkça görülüyor.

Eylem, AKP'nin devlet şiddetiyle kısmen geri çekildiği, ama asla yenilmeyerek sadece zirvenin altına yerleştiği şimdiki aşamasında, parklarda "tartışıyor."

Neyi tartışıyor?

Kendisinin "Ne?" olduğunu anlamaya çalışıyor.

Ama şimdi ve burada tarih artık hızlı aktığı için, aynı zamanda "Ne Yapması" ve "Nereye Yönelmesi" gerektiğini de keşfetmeye çalışıyor.

Sadece bu da değil. "Örgütlenmesi" gerektiğini de keşfediyor, "Nasıl Bir Örgüt?" sorusunun cevabını da tartışıyor.

İttifak, güncel yaratıcı öznedir. Haziran isyanının "suçlusu"- yaratıcı öznesi, halk güçlerinin özel bir ittifakıdır.

Bu ittifak, önemlidir.

Demokratik bir Devrimin güncel ve özgün güçlerini ve nasıl hareket edebileceklerini gösteriyor.

Ama aynı zamanda, günümüze özgü bir sosyalizm hamlesinin ya da daha genelinde anti-kapitalist bir yönelimin ilk pratik hamlesi olma potansiyelini de taşıyor. Tartışıp yazdıklarımız, şimdi oluyor.

Nereye Gidiyoruz?

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

Haziran İsyanı, halk güçlerinin kendine özgü bir hareketi olarak ani bir patlama biçiminde ortaya çıktı.

Şimdi, iki sorun öne çıkıyor.

İlkin, Hareket, kendi özgünlüğünü ve gücünü anlamaya çalışıyor.

Açıktır ki, her şey çok hızlı akıyor ve küçük hataların büyük yenilgiler yaratabileceği bir momentum içindeyiz.

Hareketin kendini ortaya koyuşunun yapısı, biçimi ve gücü, ona olağanüstü ve tarihsel bir yönelimin temelini atma, misyonunu yüklenme ve ilk ivmesini verme görevini yüklüyor.

Yepyeni bir gerçeklik olarak, 'Yeni Bir Toplum' oluşuyor. Eski toplumun güçleri onu düşmanlaştırıyor, yok etmeye çalışıyor.

Şimdi, iki farklı toplumun bir arada yaşayacağı, yeni ve pek alışık olmadığımız bir tarihin içine girdiğimiz görülüyor. Eskilerin 'İkili İktidar' dediği durumun, günümüze özgü ve eskisinden farklı yeni bir biçimine girdiğimizi saptayabiliriz.

İkincisi, forumlarda en çok tartışılan konu: Nasıl örgütleneceğiz?

Öyle gözüküyor ki, iki örgütlenme biçimi iç içe geçecek.

Direnişin içine yerleşen eskiden gelen devrimci-demokratik örgütler uyum sağlayarak örgütlenmeye çalışacak, çabalıyorlar da.

Ve sonra, içindeki bütün güçlerin en doğal halleriyle-özgürce kendini ifade ettiği yeni türden bir örgütlenme de, Hareketin-Direnişin kendisi olarak-kendi çıkarları için-kendine en uygun biçimlerde örgütlenmesi olarak kendisini oluşturuyor.

Hareketin bir bütün olarak örgütlenmesi, akşam forumlarında, gün be gün, orasından-burasından, deneyerek-sınayarak inşa ediliyor.

Tıpkı Hareketin kendisi gibi, yatay ve ucu açık, sürekli kendini eleştirerek, sürekli yeniden kendisi olarak, hareketli ve saçılan biçimlerde, birbirine dolayımlarla bağlanarak iç içe geçen ağlar-düğümler biçiminde, ele avuca gelmeyerek ama var olarak, özgün bir örgütlenmenin oluştuğunu görüyoruz. Merkezi-bürokratik bir dikeyleşme yerine farklı odakların merkezi-iletişim tarzı öne çıkıyor. Birden çok merkez oluşuyor. Her yer merkezleşiyor.

Hareketin kendini ortaya koyuşunun yapısı, biçimi ve gücü, ona tarihsel bir yönelimin temelini atma, misyonunu yüklenme ve ilk ivmesini verme görevini yüklüyor.

* * *

Harekete yönelik politik müdahaleler kaçınılmazdır. Ama her türden hegemonya girişimi, ancak hareketin gerçekliği ve bütünlüğü ön kabulünden ivme alırsa, kalıcı ve anlamlı olabilecektir.

Hareketin gerçekliği önemlidir. Öylesine gerçek bir durum ki, kendisini anlayamayanı ya da küçümseyeni, tarihin kenarına süpürecek bir kapasite taşıyor.

Hareketin bütünlüğü önemlidir. Hiç kimse seçmedi ya da örgütlemedi. O toplumsal güçler kendiliğinden harekete geçtiler, siper-barikat yoldaşlığı yaptılar, ortak bir komün kurdular. Hareketin gerçekliği, masumiyeti ve neşesi biraz da buradan ivme alıyor. Anlamak ve hassas olmak gerekiyor.

Sanayi işçilerinin ve Kürtlerin daha güçlü katılımı, 'Özgürlük' eyleminin daha yüksek zirvelere çıkışının acil ihtiyacı olarak belirginleşiyor.

Sanayi işçileri henüz özel bir hamle yapma işareti vermiyor.

Haziran isyanı boyunca, içindeki burjuva güçlerin etkisinde kalıp 'dışarıda' kalarak belki de kendi tarihinin en büyük siyasi hatasını yapan Kürt Özgürlük Hareketi ise, Öcalan'ın ve 'Kandil'in müdahalesiyle olumlu yoklamalar içinde.

Hareketin bütünlüğü önemlidir. Hiç kimse seçmedi ya da örgütlemedi. O toplumsal güçler kendiliğinden harekete geçtiler; siper-barikat yoldaşlığı yaptılar.

Kadınlar İsyanı Örgütlüyor

MERAL ÇINAR

Gezi Parkı direnişiyle gördük ki, kadınlar için bıçak kemiğe dayanmış…

Gördük ki, bizler sustukça öldürülmüş, tacize tecavüze uğramış, dayak yemiş, aşağılanmışız… Sokak bizi çağırır, biz sokağı arar olmuşuz.

Hal böyleyken, mutfaklardan, atölyelerden, kampüslerden aniden çıkıp sokaklara taşan yüz binlerce kadın, direnişin içinde en yaratıcı, en kalabalık, en dinamik halleriyle var oldular.

Her kadının, orada olmak için kendine göre milyonlarca sebebi olabilir.

Üniversiteli Kadınlar Neden Gezideydi?

AKP hükümetinin üniversitelerde gerçekleştirdiği dönüşümlerin bir ayağını da cinsiyetçi politikalar oluşturuyor.

Kampüslerin giderek erkekleştiği, eğitimde cinsiyetçi politikaların sinsice derinleştirildiği bir dönem yaşadı genç kadınlar. Hiç olmadıkları kadar huzursuzca yürüdüler sokaklarda, iki kere düşündüler ne giyeceklerini. AKP'nin yarattığı toplumsal ortamda, aile baskısı, erkek hocaların baskısı, sevgililerin baskısı, toplumun baskısı sürekli arttı.

"Kadın erkek eşit değildir" diyen başbakanın yönettiği bir ülkenin okullarında, kız çocuklarının etek boylarına bile karışıldı. 4+4+4 yasasında birinci sınıfta verilecek olan "Ahlak ve değerler eğitimi" dersi ile 'erkeğin kadından üstün olduğu' algısı ilköğretimden itibaren öğretilmeye devam ediyor.

Bu yasa ile birlikte kız çocuklarının üniversiteye kadar okuma oranları gittikçe azalacak ve kadınlar ucuz iş gücü olarak istihdam edilecek. Eğitimde cinsiyetçilik çocuk yaştan itibaren kalıcılaştırılarak, muhafazakâr-dindar bir neslin temelleri atılmış olacak.

Bu durum, üniversiteli genç profilinin on yıla kalmadan nasıl değişip erkekleşebileceği ve kadınları kampüslerde ne gibi zorlukların beklediği konusunda bizi kaygılandırıyor.

Üniversiteli Genç Kadınlar Cüret Ediyor

Erkeklerin yasalarla korunduğu, kadınları koruyan düzenlemelerin olmadığı bir ortamda;

"Üniversiteli genç kız, ayrılmak istediği sevgilisi tarafından öldürüldü",

"Üniversiteli genç kız hocası tarafından taciz edildi",

"Üniversiteli genç kız mini etek giydiği için 5 erkek tarafından defalarca tecavüze uğradı" gibi haberleri sürekli duyuyoruz, görüyor, hissediyoruz.

Sürekli olarak erkeğin kadından üstün olduğunu tekrarlayarak bu saldırılara-tecavüzlere zemin hazırlayıp meşrulaştıran hükümetle yaşantımız daha da zorlaştı.

Kürtaj yasasıyla genç kadınları hedefine almaya devam eden AKP hükümeti, kadınların özel yaşamlarına müdahalede sınır tanımıyor. Yatak odamıza kadar girme cüretini gösteriyor.

Eteğimizin boyu, sürdüğümüz rujun rengi, nasıl güleceğimiz, nasıl oturup hangi biçimde yürüyeceğimiz, kaç çocuk yapacağımız, AKP iktidarının önderi olan yaşlı erkekler tarafından sürekli konuşuldu. Vücudumuzun doğal organları, saçımız, bacağımız, kollarımız hep dillerindeydi. Böyle konuşmalarla sürekli bizleri taciz ettiler.

Farkındayız...

Sonunda, gün geldi devran döndü.

Genç üniversiteli kadınlar, üniversite yılları boyunca kampüs içinde ve dışında yaşam alanlarına böylesi şiddetli müdahalelerde bulunan bir hükümetin karşısında susma ve boyun eğme yerine, isyan ederek sokakları zapt etmeyi tercih etti.

AKP bizi erkeğin kölesi yapmayı hedefliyordu.
Biz tersini yaptık. Öne atıldık, isyan ettik,
sokakları kazandık, gücümüzü gördük-tanıdık.
Özgürlüğümüzü kendi eylemimizle inşa ettik, ediyoruz.

Direnişin öncesinde biriktirdiği deneyimlerini direnişle birlikte açığa çıkartan kadınlar, alanda varlıklarını hissettiren öncü duruşlarıyla, kendilerine bir yaşam alanı oluşturdu.

Kadınlar, artık kampüsleri de meydanları da örgütlü güçleriyle alabileceklerinin farkında. Özgürleşerek dünyayı yerinden oynatabileceklerinin de.

AKP bizi erkeğin kölesi yapmayı hedefliyordu. Biz tersini yaptık. Öne atıldık, isyan ettik, sokakları kazandık, gücümüzü gördük-tanıdık. Özgürlüğümüzü kendi eylemimizle inşa ettik, ediyoruz.

Tencerede Özgürlük Tavada İsyan!

SELDA Ö.

Fatma, Meryem, Semiha, Dilan ve Dilşat, elinde tencere tavalarıyla, "hep aynı hava" diyenlere inat Gezi direnişinin sembollerini yarattılar.

Ev emekçisi kadınlar tencere tavaları ile katıldılar eylemlere... Bazıları alanlarda oldular, bazıları ise ev dışına çıkamadılar ama mutfak dışına çıkıp pencerelerden ses çıkararak direnişe destek verdiler.

Direnişte kimsenin kızı, kimsenin bacısı, kimsenin karısı, kimsenin sevgilisi olarak anılmadı onlar ve kadınlar olarak mücadele etmeye devam ediyorlar.

"3-5 ağaç" için başlayan direnişte; kimileri, ekolojik yıkıma dur demek için, kimileri polis şiddeti için kimileri görmezden gelinen emekleri ve özgürlükleri için var oldular.

Ev Emekçisi Kadınlar

Dört duvar arasında günyüzü görmedikleri, mesaisi belli olmayan çamaşır, yemek, bulaşık, çocuk bakımı gibi işlere gömüldükleri ve ne yazık ki emekleri görülmeyip "ev hanımı" olarak nitelendirildikleri için,

Bir cins kıyımına dönen kadın cinayetleri günden güne arttığı için,

AKP hükümetinin neo-liberal muhafazakar politikaları sonucu ucuz iş gücü olarak görüldükleri ve esnek çalışma tuzağına düşürülmeye çalışıldıkları için,

Tecavüzcüler aklandığı, devlet eliyle erkek şiddeti meşrulaştırdığı için, kol kırılıp yen içinde kalmadığı için direnişte hep en öndeydi kadınlar.

Ev emekçisi kadınlardı onlar. Kaybedecek bir şeyleri yoktu tencere ve tavalarından başka. Polis şiddetinden korkmadılar . Hergün maruz kaldıkları erkek şiddetinden dolayı korku eşiğini çoktan aşmışlardı.

Biber gazı mı? Emekçi elleriyle ne acı biberler doğrayıp salçalar yaptılar. Vız gelirdi göz yaşartıcı bombalar. Ya da sabahtan akşama sudan çıkmayan eller mi korkacaktı tazyikli sudan. Onların bibere, suya olan bağışıklığı mutfaklardan geliyor.

"Hep dizi izler" dedikleri kadınlar, dizilerini bırakıp yürüyüşlere katıldılar. Çocuklarıyla ya da çocuklarını evde bırakıp geldiler. Gece sokaklara indiler, arkalarına bakmadan korkmadan yürüdüler. Bağımlılıktan kurtuluşun küçük adımlarını attılar.

Kadınlar Artık Her Yerde

Dayanışma çadırlarında kadınlık rollerini sorguladılar. Farkındalık kazandılar.

Eş ve çocuklarına bakmanın ev işleri yapmanın dışında hayatta beklentisi olmayan kadınların, hayattan bir beklentisi var artık. Özgürlük!

Kadınlar için artık hiçbirşey eskisi gibi olmayacak. Kadınlar için tarihin akışı değişti bir kere. Kadınlar sokağın tadını aldı. Özgürlükten başka bir yazgıyı kabul etmeyecekler bundan sonra…

Alanlar kadınlarla özgürleşecek, kadınlar direnerek özgürleşecek.

Bugün gezi direnişine katılan insanların yüzde ellisinin kadın olması tesadüf değil, kadın hareketinin biriktirdiği mücadelenin sonucudur.

Gezi Direnişinin Mor Rengi

KADER ORTAKAYA

Erkek egemen sistemin politikalarının pervazsızca savunuluculuğunu yapan AKP iktidarı döneminde, patriarkal politikalar artarak ve çeşitlenerek devam etti. Kadınların karşılığı, sokaklara çıkmak oldu. Gezi Parkı direnişiyle başlayan onur ve özgürlük mücadelesinde erkek egemenliğine karşı biriktirdikleri mücadele deneyimleriyle alanları kadınlar doldurdu.

Biber gazına karşı yılmadan direnen Kırmızılı Kadın ve TOMA'ya karşı korkusuzca dim dik duran Siyahlı kadın, Gezi direnişinin en önemli sembolleri oldu.

Direnişin en ön saflarında mücadele eden kadınlar, bu direnişin en önemli dinamiğidir.

Gezi direnişinde kadınlar kendilerine özgü bir anlayışla mücadele ediyor. Kadınlar, erkekleşmeden, kadın kimliğiyle var oldular alanlarda.

Yirmi birinci yüzyılın anti-kapitalist ve anti-patriarkal bir toplumsal dinamiği olarak kadınlar, Gezi direnişinde tüm direnişin karakterine etki eden güçte bir pratikle alanlarda yer aldı, alıyor.

Direnişin ilk günlerinde alanda azımsanmayacak ölçüde olan cinsiyetçi sloganlar, küfürler ve kadınları direnişin bir parçası olarak görmeyen anlayış, ilerleyen günlerde kadınların kararlı duruşları ve mücadelesiyle değişmeye başladı. Kadınların "Küfürle değil inatla diren" sloganı alanda karşılık buldu.

Kadınlar ve bir diğer önemli etki gücü olan LGBTT bireyleri "Mustafa Kemal'in Askerleriyiz" gibi militarist söylemlere karşı "Öldürmeyeceğiz ölmeyeceğiz, kimsenin askeri olmayacağız" sloganlarıyla direnişi etkiledi.

AKP kadınları onursuzlaştırmak, hiçleştirmek, metalaştırmak istiyor. Kadın katillerine "tahrik" indirimleri yaparak kadın cinayetlerini meşrulaştırıyor. Tecavüzlerin sebebini kimi zaman kadının kıyafetine kimi zaman kadının dışarıda olduğu saate bağlıyor. Kadını tüm toplumsal alanlardan dışlayıp eve kapatmak istiyor.

Tabi evde de rahat bırakmıyor, yatak odasına kadar müdahale edip, kaç çocuk yapacağını söylüyor. Kadını sadece kuluçkaya yatıp çocuk doğuran bir konumda görmek istiyor. Ne giyeceğinden nereye gideceğine ne zaman, ne yapması gerektiğine kadar, tüm yaşam pratiklerine müdahale ediyor.

Direnişin en ön saflarında mücadele eden kadınlar, bu direnişin en önemli dinamiğidir.

AKP'nin Kürtajı Uludere katliamıyla özdeşleştirip, katliamı değil kürtajı yasaklama çabaları sonunda on binlerce kadın tüm ülkede sokağa dökülmüştü. Bugün gezi direnişine katılan insanların yüzde ellisinin kadın olması tesadüf değil, kadın hareketinin biriktirdiği mücadelenin sonucudur.

Kadınlar açısından da artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak. AKP'nin muhafazakar, totaliter yeni rejimine karşı, tüm engelleri aşarak doğan, yeni toplumun önemli bir dinamiği olan kadınlar, Tayyipsiz, Tacizsiz dünyanın, Erkek egemenliğine başkaldırının, özgürlüğün tadını aldılar. Ve bu tadı çok sevdiler!

GENÇLİK

"Ustalık döneminin" özgüveni ile ahtapot misali her kesimi sarmalayan ve istediği şekli vermeye çalışan AKP' ye karşı biriken öfke, üniversitelileri de derslerini ve sınavlarını boykot edip barikatın en önüne taşıdı.

Kampüsün İsyanını Yeşertme Zamanı!

JULİANA GÖZEN

Tarih 31 Mayıs 2013. 80 sonrasının en kitlesel, en yaygın ve en militan direnişi , "3 -5 ağacın" sökülmesiyle, toplum hafızasında daha önce çekilmiş kare kare fotografların, halkın zihninde puzzle gibi birleştirilmesiyle başladı. Bu bir patlamaydı, isyandı. 31 Mayıs günü ilk işaret fişeğinin parıltılarını herkesin gördüğü bir isyandı.

Bu isyan birdenbire patlak vermedi elbette. Bir birikim sürecinin olduğu aşikar. Toplumun bütün kesimlerini hedef alıp saldıran, böylece onları istediği gibi şekillendireceğini düşünen AKP, bunu yaparken geride halkın biriktirdiği ve bunu güce dönüştürdüğü öfkeyi hesaba katmıyordu. 11 yıllık baskı ve zulüme karşı her kesimin öfkeli sesinin birleşeceğini aklından bile geçiremiyordu.

Ama öyle oldu. Toplumsal yaşamın bütün alanlarına müdahale edip onların ayarlarıyla oynamaya çalışan AKP'nin yüzüne, Gezi Parkı direnişinin yarattığı meşruluk ve haklılık bir tokat gibi indi.

Gezi Parkı eyleminin ilk günlerinde ağaçları savunmak gibi meşru bir zemindeki hak talebine orantısız şiddet uygulanması ve medyanın uyguladığı sansür, biriken öfkenin isyana dönüşmesinde etkili oldu.Taksim'de doğanın talanına karşı ağaçları savunarak başlayan direniş, "Hükümet İstifa" sloganı etrafında yeni bir yöne giriverdi.

Ülke çapına da sıçrayan ve halkın çok büyük bir kısmını sokağa döken eylemler, yaygınlaşarak, iktidar tarafından durdurulamaz bir hale geldi.

Direniş üniversiteye de sıçrayacaktı elbette. Meydanlarda en ön saflarda olan gençlik, kampüste de AKP'nin üniversiteye ve üniversite gençliğine dair saldırı politikalarına karşı duran gençlikti.

"Ustalık döneminin" özgüveni ile ahtapot misali her kesimi sarmalayan ve istediği şekli vermeye çalışan AKP'ye karşı biriken öfke, üniversitelileri de derslerini ve sınavlarını boykot edip barikatın en önüne taşıdı.

Bu güç elbetteki birbenbire ortaya çıkmadı. Kökleri, Üniversiteleri birer ticarethaneye çevirmeye çalışan politikalar karşısında yürüttüğü mücadeleden alıyordu. 1 Mayıs'ta taleplerini haykırmayı yasaklayan zihniyetle savaşmaktan alıyordu. YÖK Yasası'na karşı verilen mücadeleden, 18 Aralık'ta ODTÜ'de başlayan isyanın birçok yere sıçramasından alıyordu.

Üniversite gençliğinin geçmişteki mücadelesinin biriktirdiği tüm enerji, direnişte, barikatlarda, direniş alanlarında ve sosyal medyada dinamizmi, yaratıcılığı ve üretkenliği ile somutlaştı.

Yeni bir dünya için düş kurmaya devam edelim. Şimdi o hayalleri hayata geçirebiliriz.

Gençlik, kendisine yakışanı yaptı. Ayağa kalkan, iktidarın zulmuyle karşı karşıya gelmekten çekinmeyen ve talepleri için bugüne kadar görülenin çok ötesinde cesurca bir tavır sergileyen halkın devrimcileşerek yeni bir muhalefet tarzı kazanmasında, gençlik harç oldu.

Bu zorlu işi başaran gençliğe, direnişi sürdürme ve büyütme noktasında da sorumluluk düşüyor.

Solun ezberini bozan direniş, sol içinde kendini en hızlı yenileyebilme yeteneği olan gençlik hareketinin bir adım öne atılma sorumluluğunu bizlere göstermiştir.

Yaşadığımız bu isyan günlerinden kendine bir çok ders çıkaran ve deneyim yaşayan gençlik, öncelikle kampüs içerisinde hak taleplerini, çeşitli toplumsal özgürleşme dinamiklerini örgütlemeli, eyleme dönüştürmeli ve sokağa dökmelidir.

Yeni bir dünya için düş kurmaya devam edelim. Eyvallah, ama şimdi aynı zamanda o hayalleri hayata geçirebilir, gerçekleştirebiliriz.

Haydi, sokağa, özgürleşmeye!

Direnişe Gittik Geleceğiz! Hocam, Yok Yazmayın...

MİTHATCAN TÜRETKEN

Taksimde fitili ateşlenen ve dalga dalga bütün illere yayılan, yeni bir dönemin kapılarının açıldığı Gezi Parkı Direnişinin en renkli ve en cesur isimleri onlar.

Direnişin karakterini belirleyen ve renklerini direniş meydanlarına katan gençler, kadınlar, kent yoksulları ve taraftar grupları vardı. Tüm bu grupların içinde diğerlerinden farklı olarak gelecekteki işçi sınıfının en hareketli ve yaratıcı kesimi olması nedeni ile, yaşanılan ayaklanmaya hızla uyum sağlayan kesim liseli gençlik oldu.

Hazır olmak ve uyum sağlamak konusunda başarılıydılar. Çünkü direnişin öncesinde de, aile, erkek egemen devlet ve polis baskısını her an üzerlerinde hissediyor onunla mücadele ediyorlardı. Sınavların bitmez tükenmez işkencesi ile yozlaşmaya ve asimilasyona terk edilişe karşı isyan bayrağını çoktan çekmişlerdi.

Sürekli sokak eylemleri ile öfkenin diri tutulması ve bütün yaşam alanlarına müdahale edilmesine karşı örgütlenmeye en çok meyli olan grup olmaları da önemli bir etken.

Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim ve sınavsız üniversite talebini haykırdıkları liseli mitingleri ve 1 Mayıs alanlarında verdikleri coşku her döneme damgasını vuruyordu.

Liselilerin uzun süredir çaktığı kıvılcım artık yangına dönüşmüş ve Sıralardan Sokağa cesaretin, onurun dayanışmanın en anlamlı örneklerini sergileyerek kitlesellik kazanmıştır.

Cesaret, Onur, Dayanışma...

Cesur olmak gerekiyordu çünkü sınavlara gömülü hayatlarında kapitalizmin esareti içinde yaşamak, korkak ve aciz olmak demekti.

Cesur olmak gerekiyordu, çünkü en doğal hakları anadilde eğitim, eşit parasız sınavsız üniversite için her kalkışmalarına; okul, aile ve polis müdahale ediyordu.

Cinsiyetçi eğitim politikalarına, asimilasyona, meslek liselerinde 4+4+4 sistemi ile gerçekleştirilen ucuz emek gücü sömürüsüne karşı durarak yaşamak bir başkaldırı kültürünü oluşturuyordu onlarda.

Özgürlükleri için Mahirlerden Denizlerden miras kalan mücadele bayrağını devralmak cesur olmayı gerektiriyordu ve onlar cesaretin en görkemli halini Gezi Parkı'nda gösterdiler. Başından sonuna sokak barikatları kuran, yaratıcılıkları ile polisin insanlık dışı saldırılarını teşhir eden, geri adım atmayan liseliler...

Onlar düzenin gidişatını durdurmak için barikatları sadece sokaklara değil, okul kapılarına ve sınav kâğıtlarına de kurdular, dersleri boykot ettiler.

"Onur, milliyeti olmayan o ulustur, aynı zamanda bir köprü olan o gökkuşağıdır. İçinde hangi kanın dolaştığı önemli olmayan kalpteki o tınıdır; sınırlar, gümrükler ve savaşlarla alay eden o asi itaatsizliktir" diyordu Marcos.

Hayata atılmanın daha en erken yaşlarında bu kadar baskıya maruz bırakılıp, kişiliklerin yeşerdiği en taze zamanlarda liselilerin onuru ile oynamak onların geleceğiyle oynamaktır.

Halen parkları terk etmeyen insanlar, bencil ve yalnız olmalarını isteyen kapitalizmi, çadırlarda aynı sofrayı paylaşmanın ve aynı barikatta dövüşmenin gücünü kavrayınca tanıdılar. Onurları ile oynanmasına izin vermeyen bütün direnişçiler gibi liselilerde egemenlere gereken cevabı sokakta verdi ve vermeye devam edecek.

Liselilerin uzun süredir çaktığı kıvılcım artık yangına dönüşmüş ve Sıralardan Sokağa cesaretin, onurun dayanışmanın en anlamlı örneklerini sergileyerek kitlesellik kazanmıştır.

Adanalıya Biber Gazı mı Sıkılır?

Taksim Gezi Parkı'nda başlayan ve tüm yurda yayılan eylemlere destek için Adana'da da yaklaşık 1 ay boyunca çeşitli yürüyüşler ve eylemler düzenlendi. Olayları protesto etmek için Adana'da yürüyüş yapan gruba müdahale edilirken, Komiser Mustafa Sarı alt geçide düşerek ağır yaralandı. Sonra da yaşamını yitirdi.

Kentin farklı noktalarında durmaksızın devam eden eylemlerde polis tarafından 700'ü aşkın eylemci gözaltına alındı. Toplumsal Özgürlük ve Özgürlükçü Gençliğe yönelik yapılan ev baskınları sonucu gözaltına alınanlar üyesi olmadıkları TKP/K isimli örgütten yargılandılar. Daha önce de Toplumsal Özgürlükçüler hiç bir ilişkilerinin olmadığı Devrimci Karargah örgütünden de yargılanmışlardı. Tüm sosyalist kamuoyunun desteğiyle her iki komplo da boşa düşürüldü.

Adana'da direniş, semtlerde ve meydanlar da yapılan forumlarla sürüyor. Adana halkını gözaltılar, tutuklamalar, baskılar yıldırmıyor.

Mersin'de Kıvılcımlar Sokakta

Mersin halkı AKP diktasına ve polis terörüne karşı çıkmak ve gezi direnişine destek vermek için Özgür Çocuk Parkı'nda bir araya geldi. Son yılların en kitlesel eylemlerini gerçekleştiren Mersin halkına acımasızca saldıran polis, çok sayıda direnişçiyi gözaltına aldı. Akdeniz Olimpiyat Oyunlarının olduğu gün protesto korkusuyla bilet satışları halka yapılmadı. Ancak halk protesto gösterilerini sokaklarda gerçekleştirdi, polisin saldırılarına göğüs gerdi ve Mersin'de bulunan Başbakana büyük bir gözdağı verdi.

Mersin halkının direnişi devam ediyor. Halk, 28 Haziran'dan itibaren mahalle forumlarında bir araya geliyor.

Polis Hatırlamıyor! İzmir Unutmuyor!

İzmir'de Emek ve Demokrasi Güçlerinin çağrısıyla Eski Sümerbank önünde toplanan yaklaşık 10 bin kişi Alsancak'a yürüdü. AKP İl Binası'na doğru yürüyen direnişçilere saldıran polis onlarca kişiyi yaraladı, gözaltına aldı. Çevik Kuvvet polisinin genç bir kadını saçlarından sürüklediği fotoğraf, polis şiddetini tüm ülkenin gözlerinin önüne serdi. Ancak polis sorgusunda olayı hatırlamadığını söyledi ve serbest bırakıldı.

Ama İzmir de Türkiye de bunu unutmadı.

Direnişin en sert çatışmalarının yaşandığı yerlerden birisi olan İzmir'de halk hala direnişe devam ediyor ve her gece forumlarda buluşuyor.

Samsun'dan Gerçek Kurtuluş Savaşı

1 Haziran'da sendikaların çağrısıyla sokağa dökülen Samsun halkı, Anıtpark'tan başladıkları yürüyüşte toplam 25 bin kişi ile AKP İl Binası'nı kuşattı. Yapılan basın açıklamasında "Artık AKP'ye ve sermayeye verecek tek bir ağacımız, bir karış toprağımız, bir damla alın terimiz yok" denildi. Polisin sert müdahalesiyle karşılaşan halk Samsun-Sinop yolunu trafiğe kapattı gece boyunca polisle çatıştı.

KENT & LGBT

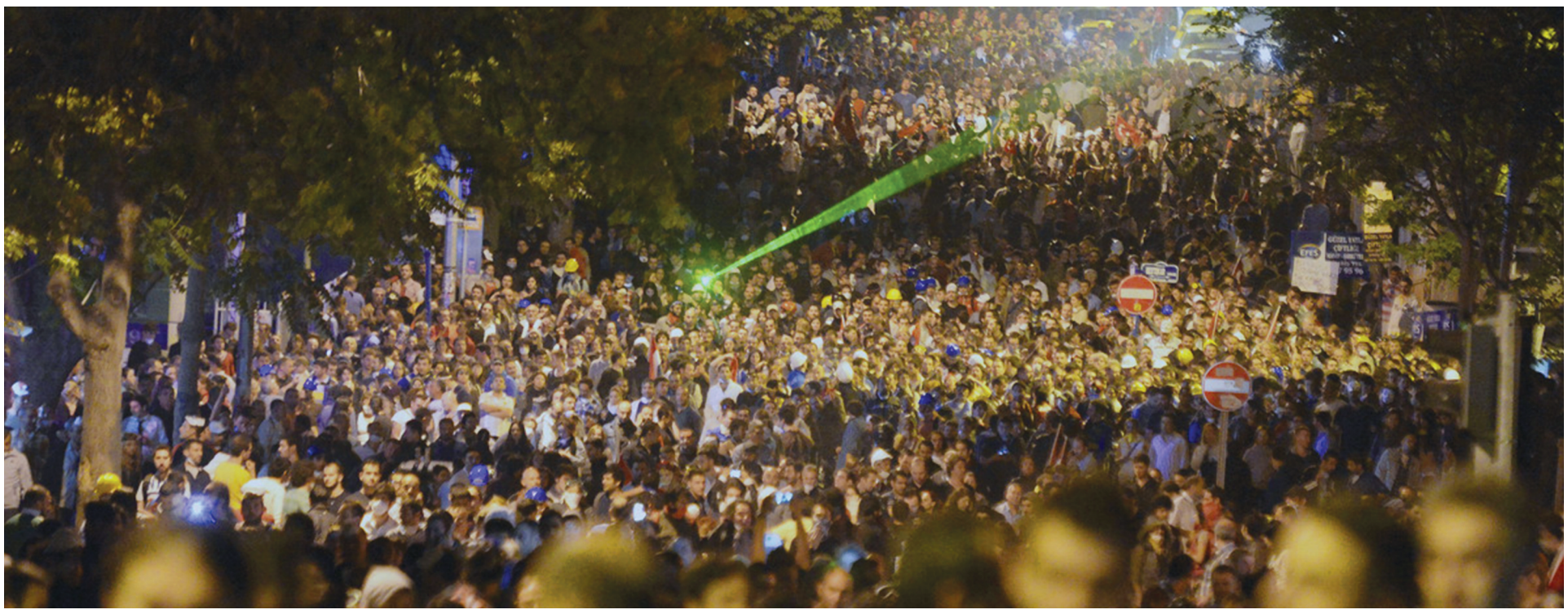

Kent politikaları AKP'nin 11 yıllık grafiğinde gün be gün yükselen bir çizgide seyrediyordu ki, aniden bir "şimşek" çaktı. 27 Mayıs'ta halk iş makinelerine ve polis yığınlarına karşı, Tayyip'in 3-5 ağaçtan ibaret saydığı Gezi Parkı'nın yıkımını durdurmak için oradaydı.

Başka Bir Kent Mümkünmüş?

PERİHAN K.

80 sonrası gelişen neoliberal kent politikaları, AKP iktidarı ile, kentleşme ve modernleşme dalgasının sardığı Türkiye 'de de önem kazanmıştı. İlk elden yerel seçimlerle yerini sağlamlaştıran Erdoğan, toprak rantıyla büyüyecek sermaye birikimi için, yeni politikalarının rotasını "kentsel dönüşüm" projeleriyle inşaat sektörüne çevirdi.

İktidara geldiği ilk andan itibaren, TOKİ'yi sınırsız ve denetimsiz yetkilerle donatıp, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na süper yetkiler sağlayarak 'yeni kent hülyası' için inşaat sektörünü kurumsallaştırdı.

Evimize, okulumuza, hastanemize, tarihi mekânlarımıza, derelerimize, ormanlarımıza, kentlerimize, yaşam alanlarımıza gözünü diken Erdoğan iktidarı, 'ustalık' döneminin harcını inşaat sektörü ile karıyordu. Mekânın yeniden üretimini kentsel dönüşümle meşrulaştırarak, giderek daha devasa ve karlı projeler geliştirildi.

Yeni kentleşme dalgası, kentleri ve yaşamlarımızı şekillendirirken, sınıf sömürüsünü ve sermayenin doğa üzerindeki hâkimiyetini de giderek derinleştirdi.

Her alan metalaştırıldı kentlerin tarihini, kültürünü, doğasını, ruhunu yakıp yıkarak, hiçbir zorbalıktan kaçınmadan, mekânlar sermaye için yeniden yapılandırıldı. Tarlabaşı, Sulukule, Ayazma, Haydarpaşa, Emek Sineması bu saldırgan yıkım süreçlerinden sadece bir kaçı.

Erdoğan'ın soylulaştırma projesi, sadece mekânsal müdahaleler olarak da kalmadı.İdeolojik hedefleri doğrultusunda tahayyül ettiği yeni kent ruhunu ve politikasını, yaşamın ta kendisine dönüştürmek istiyordu.

Erdoğan, mekânsal ve tarihsel algılarımızı yöneterek, kamusal alanlarımızı elimizden alıyor, yaşam tarzımıza ve özel alanımıza el uzatarak, sermayenin çıkarlarına uygun roller biçtiği "yeni bireyi" yaratmak istiyor.

* * *

2011 Genel Seçimleri öncesinde Erdoğan'ın ağzından aşkla dökülen "çılgın" projelerde, RTE'nin kent tahayyülünü ete kemiğe bürünmüş haliyle görmüş olduk. 3.Köprü, Haydarpaşaport, Galataport, Kanal İstanbul, Taksim Meydanı ve Topçu Kışlası Projeleri… Kentlere biçilen yeni kimlik, yeni toplum, sınıf ve birey karakteri için "çılgın" projeler üretildi.

Her gün yeni bir dönüşüm manevrası ile "zafer" yürüyüşü yapmak isteyen iktidar, ekonominin lokomotifi haline gelen kentsel dönüşüm projelerinin önündeki engelleri kaldıracak bir dizi yasal düzenlemeyle de kendini garantiye alıyordu. Yasalarla "dönüşüm" mekanizmasının alt yapısı güçlendirildi.

Art arda çıkan İmar yasası, Kültür Varlıklarını Koruma Yasası, 2B Yasası, Afet Yasası vs. ile hukuk; keyfi halde, sektörün ihtiyaçlarına göre eğilip büküldü. Ve hatta çıkarılan bu yasalarla en temel insan haklarımızdan olan "barınma ve yaşam" hakkımızı savunmak bile hukuk yoluyla yasaklandı.

Toplumun çehresi bir daha eskisi gibi olmayacak şekilde değişiyordu. 1 Haziran'da, Gezi Parkı, zaferin, dayanışmanın ve neşenin, asıl sahiplerinin olacaktı…

Yaşanan felaketler bile karlı projelerle milyarlık fırsatlara çevriliyordu.

Erdoğan iktidarı, "önümüze gelene bin tekme" diyerek, hukukla, medyayla ve kolluk kuvvetleriyle, kamusal yaşam alanlarının zorunlu tasfiyesini dayattı. Taksim Meydanı ve alan yasaklarıyla, yoksulu, emekçiyi, genci, kadını, toplumsal muhalefeti, kentin sokaklarından süpürmek ve "soylulaştırma" yoluyla sadece üst sınıflara tahsis etmek istedi.

Erdoğan'ın hukukuyla, var olmayan kışlaya bile koruma kararı çıkarıldı. Herhangi bir felakette toplanılabilecek yegâne açık alan olan ve içerisinde asırlık tescilli ağaçları barındıran Taksim Gezi Parkı, türlü nanelerle rantın yeni alanı yapılmak istendi.

* * *

Kent politikaları AKP'nin 11 yıllık grafiğinde gün be gün yükselen bir çizgide seyrediyordu ki, aniden bir "şimşek" çaktı. 27 Mayıs'ta halk iş makinelerine ve polis yığınlarına karşı, Tayyip'in 3-5 ağaçtan ibaret saydığı Gezi Parkı'nın yıkımını durdurmak için oradaydı.

Ve, sadece 4 gün sonra, 31 Mayıs'ta, Taksim'e akan milyonlar, o "3-5 ağacı" savunmak için kepçenin TOMA'nın, gazın önünde kalkan oluverdi.

Toplumun çehresi bir daha eskisi gibi olmayacak şekilde değişiyordu.

1 Haziran'da, Gezi Parkı, zaferin, dayanışmanın ve neşenin, asıl sahiplerinin olacaktı…

Okulda, İşte, Direnişte! Eşcinseller Her Yerde!

LEVENT PİŞKİN

LGBT'lerin kentsel dönüşüme dair mücadelesi aslında hareketin varoluşunu tanımlayabiliyor. Hareketin çıkış noktası olan "getto değil kentin tamamını istiyoruz!" şiarı bunu destekler nitelikte. Zira kentin soylularının LGBT'leri şehir merkezlerinin dışına itme ve şehri "temizleme" operasyonu yıllardır devam ediyor.

80 darbesinden sonra translara yapılan zulüm ve sürgün, akabinde 1996 yılında Ülker Sokak deneyimi, Ankara Eryaman olayları ve şimdilerde Avcılar Meis Sitesi ve Bayram Sokak…

Hukuk sistemi tarafından tanınmayan, istihdam alanı yaratılmayan ve seks işçiliği yapan translar yine aynı sistem tarafından yer altına itilmiş, trans seks işçiliği neredeyse yasadışı ilan edilmiş durumda. Yasadışılıktan kasıt, yargı ve kolluk uygulamasıdır, aksi takdirde mevcut yasal sistem görmezden gelmeyok sayma politikalarından öteye geçmemiştir. Seks işçiliği yapan transların bırakın özlük haklarını yasal hiçbir güvencesi bulunmamaktadır.

Irkçılık, cinsiyetçilik gibi faşizan ideolojilerle örülen cendereyi Gezi Direnişi bozdu.

Bunun doğal sonucu olarak özellikle seks işçiliği yapan translar kendi koruma mekanizmalarını geliştirmek zorunda kalmış ve bu bağlamda gettolaşmayı tercih etmek zorunda bırakılmışlardır. Toplu halde yaşamak zorunda bırakıldıkları yerlerden ise devlet destekli linç operasyonlarıyla şiddete maruz kalıp, öldürülüp ve nihai olarak sürülmüşlerdir.

Toplumun hareketin görünür olmaya başladığı andan itibaren yani 21 senedir "marjinal" ilan ettiği LGBT bireyler bu mücadelelerini bugün Gezi Direnişi'yle devam ettiriyor. Gezi Parkının eşcinsel erkek ve translar için sembolik öneminin yanı sıra mücadele hafızamız bizi orada olmaya bir nevi zorluyordu. Keza AKP hükümetlerinin neoliberal muhafazakâr politikalarının bizi doğrudan etkilemesi ve bu politikalarından duyulan rahatsızlığın toplumsal ölçekte yankı bulması direnişte bulunma sebeplerimizden.

Bizi dolaplarımıza tıkmaya çalışan sistemin karşısında hala görünür olma mücadelesi veren, birlikte mücadeleye ve toplumsal özgürleşmeye inanan bir hareket olarak böyle bir isyan dalgasının içinde yer almamamız düşünülemezdi.

Bizi dolaplarımıza tıkmaya çalışan sistemin karşısında hala görünür olma mücadelesi veren, birlikte mücadeleye ve toplumsal özgürleşmeye inanan bir hareket olarak böyle bir isyan dalgasının içinde yer almamamız düşünülemezdi. Hayatın her alanında var olduğumuz gibi direnişte de bulunmalıydık.

Çünkü bu direniş, beyaz, Sünni, erkek, heteroseksüel ve Türk olanlar dışında yaşam alanı bırakmayan milliyetçi-muhafazakâr sisteme karşı bir varoluş mücadelesiydi ve varoluşumuz aslında sisteme direniş demekti.

Kazanılmış alanlarımızın yasaklanmasına, polis şiddetine, hükümetin muhafazakâr politikalarına karşı diğer toplumsal hareketlerle beraber büyük bir dayanışma içinde örgütlenen Gezi Direnişi, çok renk tek ses olmayı hepimize öğretti lakin en önemlisi direnişin "erkeklere" ait olmadığını bilakis erkek olmaması gerektiğini gösterdi.

Kendi yaşam alanlarımızda kurduğumuz dayanışma ruhunun görünür olması ise son kertede LGBT hareketin toplumsal meşruiyetini güçlendirdi.

Irkçılık, cinsiyetçilik gibi faşizan ideolojilerle örülen cendereyi Gezi Direnişi bozdu. Polisiniz, medyanız ve diğer devlet aygıtlarınız olmadığı müddetçe bir arada özgürce yaşayabileceğimizi gördük.

Umudu gerçek kıldığımız bu direniş sayesinde "kardeşleştik". Kavuşmamız ve barışmamız zor oldu, artık birbirimizi bırakmama ve dinlemenin zamanı!

"Üzgünüz muktedirler, biz özgürlüğün tadını aldık!"

SPOR & MEDYA

NE KIRDAN ŞEHİRE, NE ŞEHİRDEN KIRA

Devrim, Tribünden Şehire

HALUK KOŞAR

Taraftar gruplarının kalabalıklar halinde toplumsal olaylara akması Gezi olaylarından çok önce Mısır'da, Yunanistan'da da karşımıza çıkmıştı. Yani ülkemizde yaşanan bu durum protestolara katılanlar açısından şaşırtıcı gözükse de dünyada örnekleri olan ve toplumsal bir yaraya parmak basan bir durumdu.

Türkiye'de de özellikle son 10 yıllık dönemde tribünlerde taraftarlar arasında çeşitli örgütlenmeler baş göstermişti. Bu örgütlenmeler, en klasik tabirle taraftar gruplığından kendi hakları için söylemler geliştirmeye doğru evrilmiş ve çok cılız da olsa kendileri hakkında çıkartılan yasalardan, statlarda yaşanan ekonomik meselelere kadar pek çok konuda ses çıkarır olmuşlardı.

Ultras* kültürünün Türkiye'deki uzantıları olan bu yapılanmalar kısa sürede toparlanabilme ve harekete geçebilme özelliklerine sahip gruplardır. Her hafta onbinlerce kişinin toplandığı statlarda kitleleri yönetme becerisi ve yine her hafta polisle yaşadıkları irili ufaklı çatışmaları da hesaba katacak olursak Gezi olaylarında futbol seyircisinin neden bu kadar rahat hareket ettiğini anlamaya daha yakınlaşmış oluruz.

Burada iki noktaya değinmekte fayda olduğu düşüncesindeyim. Bir tanesi sisteme ilişkin bir sorun, örgütlenmenin bu düzeyde dağıtılmaya çalışıldığı ve yaşamın her alanında yok sayıldığı bir anda kalabalıkların kendiliğinden statlarda buna alternatif geliştirmesi oldukça önemlidir.

Buradan hareketle ikinci önemli nokta da kitlelerin solun söyleminden fazla futbol taraftarlığının heyecanı ve söylemlerine sahip çıkması da özellikle solun düşünsel önderlerinin üzerine kafa patlatması gerektiği düşüncesindeyim.

İstanbul özelinde Gezi Parkı olaylarına yoğun kalabalıkların kendilerini ifade aracı olarak tuttukları takımların forma ve ürünlerini giyerek gelmelerinin yanı sıra taraftarların tribünde bulunduğu örgütlülüklerle buralarda kendilerini ifade etmeleri de ayırdedici bir özellikti. İstanbul'un üç büyük takımından ikisi olan Fenerbahçe ve Beşiktaş'ın tribün gruplarının doğal bir refleks ile protestolara katılmaları bu iki takımın siyaset sahnesinde aldığı rol ile doğrudan bir özdeşlik oluşturuyordu. Her ne kadar gelişen süreçte münferit olarak Galatasaray taraftarları olsa da organize güçleri olan Ultraslan grubunun sürece dahil olmaması geçmişte bu kulübün iktidar ile kurduğu ilişkinin bir sonucu olarak kendi destekçilerinden bile tepki gördü. Fenerbahçe camiasında da iktidar yanlısı grupların varolduğu bilinse de genel bir kitle organize güçleriyle beraber bu anlayıştan farklı bir hareket geliştirebildi.

Fenerbahçe camiasının 3 Temmuz 2011'de başlayan iktidar karşıtı söylem ve eyleminin yanı sıra Beşiktaş camiasının emniyet ile yer yer yaşadığı gerginliklerin yarattığı birikimin patlamasını da gözardı etmemek gerek.

Süreç, birer semt olarak da Beşiktaş ve Kadıköy'ün muhalif özelliklerini de eylemlere yoğun biçimde yansıttı. 3 Temmuz sonrası Fenerbahçe taraftarının polis tarafından yarım bırakılan köprü yürüyüşü deneyimi bu defa gerçekleşmiş, Kadıköy'de toplanan çok sayıda Fenerbahçeli Kadıköy halkıyla birlikte Beşiktaş'a desteğe gitmiştir. Beşiktaş Çarşı içinde birleşen binlerce Fenerbahçe-Beşiktaş tribüncüsü gazın tozun içinde çok farklı tribünlerden gelen insanlarla destansı bir direniş örneği vermiştir.

Tribünlerin kendince bugüne kadar muhafaza ettiği olumlu özelliklerini çeşitli yazılarda ön plana çıkartmaya çalıştık. Bugün yaşanan, buraları takip edenler için şaşırtıcı değildi. Reyhanlı faciası sonrası Fenerbahçe-Galatasaray maçında yaşanan "Hükümet İstifa" sloganından Gezi eylemlerine uzanan süreci okumak için gözleri biraz da bu kalabalıkların toplandığı yerlere dikmekte fayda var.

** Endüstriyel futbola karşı Avrupa ve Güney Amerika'da yaygın olarak bulunan taraftarların oluşturduğu grupların adıdır.*

"Semt bizim aşk bizim"

BEŞİKTAŞ ÇARŞI

"Bir bahçeye giremezsen
Durup seyran eyleme
Bir gönül yapamazsan
Yıkıp viran eyleme..."

Gördüğü şiddet yüzünden yaralanmış tüm insanlarımıza geçmiş olsun der, yaşamını yitirmiş olan insanlarımızın ailelerine ve yakınlarına başsağlığı dileriz. Mekânları cennet olsun, hatıraları yaşasın...

İstemeden de olsa kimilerine bir zararımız dokunmuşsa... Geride bıraktığımız tek bir çöp için dahi halkımızdan ve dünyadan en onurlu işini en az ücret karşılığı yapan tüm temizlik işçilerimizden özür dileriz...

Bilenler bilir bizi; Gerektiği zaman özür dileyenleri severiz.

Hayatı futbol değil, futbolu hayata feda edenler olarak, yaşadığımız bu süreç zarfında, çocukluğumuzdan beri vurmalı çalgıların ustası analarımıza...

Kapısını arkadan sürgülemeyen semtimizin güzel sakinlerine...

"Direnmeye gittim gelicem" diyen esnafına...

"Semt bizim aşk bizim" şarkısının hakkını verirken, yere düşen insanlara korkusuzca kalkan olan delikanlılarımıza...

Seccadesini sedye yapan cami imamına, su taşıyan kilise papazına... Başka renklere gönül verip rekabetini maneviyata saklayanlar... Dualarını iyi niyetlerini bizden esirgemeyen Antartika'daki penguenlere... Şerefini patronlarına devreden medyaya karşı kalemini kırıp onurlu tavır sergileyen basının tüm emekçilerine...

Duyarlılıklarını esirgemeyen sanatçı, Yazar/şair ve düşünürlere... Emekçi ve emeklilere... Starbucks'ın alnının ortasına "Yaşasın tam bağımsız Kurukahveci Mehmet Efendi" yazan zekâya...

"Sinirlenince çok güzel oluyorsun Türkiyem" diyen dikkate, haksızlığın, kibrin fırlattığı taşlara karşı göğsünü siper eden kadınlarımıza...

çArşı grubu 6 Haziran'da eylemlere katılan ve destek veren herkese seslendiği açıklamasıyla "Selam veren tüm dostlara... Yolda bize eşlik eden Beşiktaş sahilinin martılarına ve gölgesini bizden esirgemeyen ağaçlara teşekkür ederiz..." diyordu.

Gönüllü doktor ve avukatlarımıza... "Bi başına çoraplarını bile giyemez, eksantirik kitaplar dışında kitap, dergi okumaz; etliye, sütlüye, dertliye, asgari ücrete, evin ekmeğine karışmaz, yanında bomba patlasa umurunda olmaz" denilen velakin herkese çalımını atıp röveşatasını yapan gençliğimize...

Selam veren tüm dostlara... Yolda bize eşlik eden Beşiktaş sahilinin martılarına ve gölgesini bizden esirgemeyen ağaçlara teşekkür ederiz..."

Sosyal Medya! Herşey Yalan Sen Gerçeksin...

ERKAN GÖKBER

Gezi Parkı direnişi, yıllardır suskun bekleyen insanların umut ve öfke seline dönüşürken, yolunun üzerindeki engelleri de zahmetsizce temizleyiverdi. Bir zihin berraklaşması, devletle ve iktidarla örtüsüz bir yüzleşme biçiminde yaşanan direniş, medya endüstrisinin ipliğini de "şıp" diye pazara çıkarıverdi.

Milyar dolarlık holdinglerin yatırım alanları olan haber merkezleri, gerçeği eğip bükme ve yeniden üretme mekanizmaları olarak görev yaptı. Gazeteler ve televizyonlar devletin uyguladığı pervasız şiddete sırtını döndü, birikmiş baskıya ve zulme karşı açığa çıkan kitlesel başkaldırıyı görmedi, eylemlerin yaygınlığını ve direnlerin taleplerini yansıtmadı.

Apaçık yaşananı, sokaklardan meydanlara taşan dinamizmi yoksayan medyanın büyüsü bir anda bozuluverdi. Gerçeğe perde çeken, yazmayan göstermeyen medya çaptan düştü. Halk yeni haber kaynaklarının keşfine yöneldi.

Alternatifler içinde HayatTV, HalkTV gibi kanallar yerini alırken, esas mecra sosyal medyaya kaydı.* Direnişin dinamizmi, sürekli değişen ve gelişen üretken yapısı içinde sosyal medya muazzam ölçekte canlandı**. Bu mecra o kadar hassas ve dakik bir bilgi akışı sağlıyordu ki, sadece haber kaynağı olma misyonunun ötesine geçip, kimi zaman eylemin organizasyonu ve sevk idaresini bile sağlama işlevi gördü. Medya sınıfta kalırken, sosyal medya Gezi Parkı direnişine yön veren önemli bir araç olarak gündemimizin ilk sıralarına yerleşti.

Bekçi Köpeği Medya

Halkın gözü önünde medya balonu sönerken ve medya, sahibinin sesinden onay gelmeden hareket etmeyen bir bekçi köpeğine döndükçe, özgürlük yanılsaması da dağıldı. Medyanın sermaye tarafından belirlenimi bu denli açık yaşandıkça, içeride de tepkiler yükseldi. Ve direnişi destekleyen, ona sempati duyan medya çalışanları harekete geçti.

Özellikle, NTV'de ciddi bir çöküş var. Tayyip Erdoğan'ın "Şahenk Kardeşim" diye seslendiği, Türkiye'nin en zenginleri listesinde başa oturan Ferit Şahenk'in sahibi olduğu NTV'de, ard arda istifalar gündemde. Önce CEO'su istifa etti, şimdi de program yapımcıları ve haber merkezinde istifalar yaşanıyor.

Sadece istifa değil işten çıkarmalar da var. AKP bekçiliğinin başını çeken Akşam gazetesinde, Gezi direnişini destekleyen 3 kadın yazar işten çıkarıldı. Medya içinde bir "marjinalleri" temizlik operasyonu var

Yanısıra bu süreçte tartaklanan, yaralanan, gözaltına alınan ve tutuklanan onlarca medya çalışanını da anmak gerek.

Gezi Parkı sürecinin önemli bir kazanımı, medyaya güvenin yerini şüphenin alması oldu. Ve yine sosyal medyanın insanları pratiğe katmaya çalışan, sokağa çağıran tutumunu geliştirmek ve oluşturduğu e-sosyal eylem ağını korumak ve aktif kullanımını sağlamak önemli bir başlık.***

** Konda'nın anketine göre Gezi Parkı'ndakilerin yüzde 69'u olayları sosyal medyadan, yüzde 15'i arkadaşından, yüzde 8'i internetten, yüzde 7'si ise TV'den duymuş.*

*** Öyle ki bu yoğunluğu karşılayabilmek için cep telefonu servisleri Taksim bölgesine onlarca mobil baz istasyonu kurdu.*

**** Bu kadar olaydan sonra hükümetin sosyal medyaya yeni bir saldırı dalgası başlatacağını açıklaması kaçınlmazdı. Bunun nedeni açıktır ve buna karşı durmak özgürlüğü savunmak ile eşdeğerdir.*

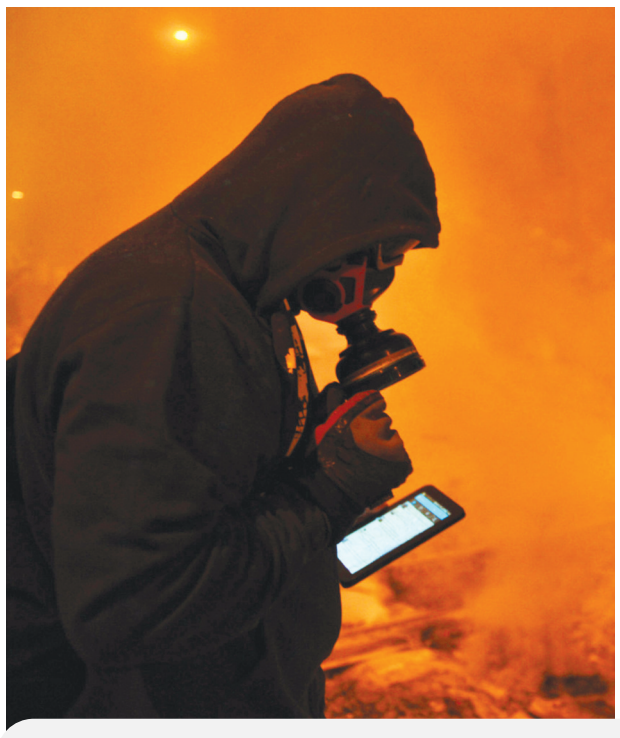

Medya sınıfta kalırken, sosyal medya Gezi Parkı direnişine yön veren önemli bir araç olarak gündemimizin ilk sıralarına yerleşti.

occupy taxim @istanbul 1 Haziran
O kadar haklıyız ki, aklımı oynatıcam haklılıktan

DİRENMENİN ESTETİĞİ

Neşe Direnişin Ruhuydu

PERİHAN K.

Devletin ideolojik aygıtlarının kırılma yaşadığı bir dönemdeyiz. Yepyeni bir ruhu yeşertti Gezi direnişi.

Korku imparatorluğu, halk şiddetin önünde neşeyle dans ederken eridi gözlerimizin önünde…

Geziden başlayıp tüm ülkeyi saran direnişin ruhu, insanın yüzüne inceden bir gülümseme yerleştiren, gönül rahatlığıyla iç çektirip "vay be" dedirten sarsıcı bir güce sahip.

Dayanışmanın ve direnişin gücü, gün be gün bir yenisi eklenen yaratıcı eylemlerle ve kentin sokaklarında dirençle gülümseyip ışıyan duvar yazılarında güçleniyor.

Muazzam bir enerjiyi açığa çıkardı Gezi Direnişi.

Direnişin neşeli ve yaratıcı var oluş tarzı, egemen sınıfın dilini çözdü. İktidarın büyüsü bozuldu!

Direnişin ruhu, sokakları sarmalayan güçlü bir karşı büyü yarattı. Muktedirler için korku yayan bu bol kahkahalı irade, AKP rejiminin 11 yıllık iktidarını salladı.

Neşenin büyüsü, iktidarı stratejik sefalet içinde bırakıverdi.

Korku eşiği aşıldı!

Erdoğan, şaşkınlık ve saldırganlıkla kendisine karşı oluşan bu yeni ve alışılmadık direnci kırmak istiyor.

İçerden ulusalcı, liberal ya da başka yozlaştırma eğilimlerini yükseltmeye, direnişçileri bölmeye yöneldi. Ama bu sefer tutmadı. RTE' nin her taktiği, yaratıcı hamlelerle boşa düşürüldü.

O zaman şiddet devreye sokuldu. Ama şiddetin dozu yükseldikçe, kahkaha sesleri de yükseliyordu.

Erdoğan borusunu öttüremedi bu kez. "Güçlü karizmatik lider" havası dağılıverdi.

Şarkılar bizi söyler: "Çapulcu musun vay vay, eylemci misin vay vay…"

Direnişçiler, tarihi eylemin neşeli şarkılarıyla, türküleriyle, sloganla- rıyla her defasında bir kez daha sarstılar Erdoğan'ın iradesini. Kalkana karşı karanfil kullandılar, dans ettiler TOMA'ların önünde.

"Çapulcular" dedikleri, parkın temizliğini de güvenliğini de büyük bir hassasiyetle yapıyordu. "Asayiş berkemal"dı. Halk kendi kendini örgütlüyordu.

Medyasını da arkasına alıp, "Cami'de içki içtiler!" ,"Bayrak yaktılar!" aman efendim, "Başörtülülere saldırdılar " ve hatta yetmedi, "Kandil gecesinde iç savaş çıkaracaklar" a kadar vardırıp naralar attı Erdoğan, ülkenin halka yasak meydanlarında.

Karşılığında, "Şerefine Tayyip" denildi, helvalar kavrulup, namazlar kılındı.

Kürtçe şarkılarda, Türk bayraklarıyla halaylar da çekildi, direnişin ve özgürlüğün simgesi Gezi Parkı'nda.

Çakma kamuoyu algısının da, medyanın yalanlarının da üstündeki örtü kalktı artık. Direniş bulanık suları berraklaştırdı! Ezber bozuldu!

Çakma kamuoyu algısının da, medyanın yalanlarının da üzerindeki örtü kalktı artık. Ezber bozuldu!

"Üç-beş ağaç ile üç beş günde(!)" tarihin akışı birden değişti. Türkiye bir zaman eşiğinden atlayıverdi.

Kitleler, kendilerine her buyrulanı, yaşamlarına dair her türlü müdahaleyi kabul etmeyeceklerinin neşeli ve kararlı duruşunu, iktidara gösterdi. Halk, kendi özgün tavrını keşfetmiş, hayata geçirmiş ve kolektif direnme gücüne kavuşmuş oldu.

Bu, heyecan veren, bambaşka bir şeydi. Mizahın ve hatta muzipliğin verdiği keyifle, direniş, iktidarın tüm mekanizmalarını çözerek, yeni bir dönemi yazıyordu artık.

Neşeli, direngen ve "biz" olunan bir dönem.

Egemenin zulmüne boyun eğilmeyen…

Direnişçi her toplumsal gücün kendisini tanıyıp özgürleştirdiği…

Direnişçilerin özgürlükçü-demokratik-halkçı bir zeminde ortaklaştığı…

Taptaze bir başlangıç, geleceğe doğru gerçek bir adım, özgürlüğe doğru bir gülümseme…

DUVARLAR DİLE GELDİ

Direnişin Belleği

ERKAN GÖKBER

Devlet, 11 Haziran günü Gezi Parkı'na başlattığı seferle birlikte bir temizliğe girişti. Savaş aygıtlarını donatıp, ülkenin dört yanından derleyip topladığı polis ordusuyla önce barikatları sonra meydanı ele geçirdi. Ve sonra pek de vakit kaybetmeden, parka girdi.

Temizlik, bundan ibaret değildi. Gezi Direnişini hatırlatan ne varsa büyük bir hırsla ortadan kaldırmaya girişildi. Barikatlar, pankartlar, çadırlar bir bir yok edildi. "Tuvalet kokuyor" diye karaçaldığı parkı sabunla yıkamadı. Esas olarak bellekleri yıkamak istiyordu.

Duvarların temizliğine özel önem verildi. Ara sokaklara kadar duvar yazıları silindi. Duvarlar direnişin belleği ve dili idi. Çünkü duvarlar adeta dile geldi bu direnişte...

Direnişin özgürleştirici ortamı içinde gelişen özgüven ve zihin açıklığı "sokaktaki vatandaş"ın egemenlere karşı bütün kurtlarını teker teker ortaya dökmesini sağladı.

Direniş süresince hiciv ve mizahın orantısız zeka örnekleri bir bir sergilendi. Duvarlar renklendi. Şablonlar, stenciller, türlü absürdlük ve çağrışım yazıya döküldü. Sistemin bütün kara propagandalarını ters yüz eden bu zeka örnekleri, egemen dili adeta kündeye getirdi ve tuş etti. Bu yeni söylemin ve zekanın ifadeleri duvarlardan arabalara, caddelerden tabelalara üzeri yazı tutacak her nesnede yerini buldu.

Ve şimdi belki üzeri boyayla kapanmış olsa da bu cin şişeden çıktı bi kere!

Direnişin Sembolleri

ERKAN GÖKBER

Gezi hareketi, sermaye iktidarı karşısında toplumunun içinde mayalanan bin bir türlü hareket tarzının yaratıcı bir direniş biçiminde yan yana gelişini sağladı. Direniş sırasında toplumun içinde embriyo halinde bulunan özgürleşme eğilimleri sanki havai fişek patlaması gibi kendini açımladı.

Gezi Parkı'ndan yayılan hareket basit bir protesto eylemliliği değil. Bu bir özgürleşme hareketi ki, ilerledikçe zincirlerini kırıyor ve özgürlüğe bir adım daha atıyor. Direniş hareketi içinde yerini alan bireyler, barikat yoldaşlığı ve Gezi komünü içinde yaşanan kolektifleşme deneyimiyle, hayatın ve toplumun içindeki yerlerini, anlamlarını buluyor ve kendilerini yen baştan tanıyor.

Gezi direnişinin kapısını araladığı bu süreçle birlikte, kapitalizmin dayattığı yalnızlaştıran, ufalayan, hayatın bütün güzelliklerini soğuran, rekabetçi, baskıcı yaşam tarzına karşı bir başka kültür inşa ediliyor.

Hareketin yüzde 79'u herhangi bir örgütlülük içinde bulunmayanlardan oluşuyor. Kendi ayakları üzerinde durmaya alışkın bu tek tek bireyler, şimdi yan yana duruyor, elbirliği ediyor ve omuz omuza veriyor. Mecburiyetten değil, özgürleşmek için, mücadelede için bunu yapıyor.

Kendi ayakları üzerinde durmaya alışkın tek tek bireyler, şimdi elbirliği ediyor ve omuz omuza veriyor.

Her adımda kazanılan başarı neşe ve özgüveni artırıyor. Kapalı devre hayatlardan dışarı çıkıldıkça hem yapmacıksız hem neşeli olunabiliyor, hem de kolektif bir deneyimin içinde derinlik kazanılıyor.

Yani Kırmızılı kadın, Siyahlı kadın, Duran adam aslında ilk başta bir kişi iken şimdi yüz kişi, bin kişi, onbin kişi oluveriyor. Gezi Parkının Mevlana'sı önce tek başına dönüyorken ilkin çevresindekileri kendine çekiverdi şimdi ise herkese "sen de gel" diye sesleniyor.

Yarım asır kadar önce, Che, sosyalizmin amacının büyük fabrikalara sahip olmak, mal ve hammadde üretimini artırmakla sınırlı olmadığını, yeni bireyleri, "yeni insan"ı, yarının insanını yaratmanın gerektiğini söylemişti. "Dik dur ve gülümse. Bırak neden gülümsediğini merak etsinler." diyordu Che.

Gezi Parkı'nda biz de o duruşu gördük. Tek ve hür insanlar omuz omuza kardeşçesine direnişin verdiği kararlılıkla, güvenle, ortaklıkla ve zerafetle alçaklığın ve zulmün karşısında durdular. Durduğu gibi durmuyor lakin hareket sürüyor.

TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK

Gazetesinin Temmuz 2013 özel sayısıdır

Yerel Süreli Yayın
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ulaş Taştekin
Adres: Şehit Muhtar Mahallesi Nane Sokak No:15/3 Beyoğlu -İstanbul **Tel.&Faks:** (0212) 243 37 60
Baskı: Kayhan Matbaacılık Merkez Efendi mah. Fazılpaşa cad. No: 8/2 Topkapı-İstanbul (0212) 612 31 85

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk